

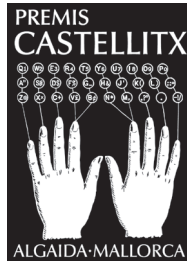
Ramon G. Reverter

Èxode

*Accèssit de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2001

Collecció Binària · Premis Castellitx · PC2001-N-A-0168-0138

© del text: Ramon Gonzàlez Reverter

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part 2. Narració Curta*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2002. (Plaguetes d'Història i Cultura; 13)

Coberta, maquetació i disseny de la collecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Ramon G. Reverter

Èxode

*Accèssit de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2001

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2001-N-A-0168-0138

La narració *Èxode*, de Ramon González Reverter fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al XXV Concurs de Narració Curta del Certamen Literari de Castellitx 2001. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

ÈXODE

*I us portaré a la terra que amb
la mà alçada vaig jurar donar a
Abraham, a Isaac i a Jacob, i
que us donaré a vosaltres en herència.
Jo, Jahvé.*

(Èxode. Cap. 6, vers. 7)

EL MEU NOM NI TAN sols mereix la pena ser mencionat, el més important és que en la meva condició de filòleg-historiador, vaig ser designat per a relatar per escrit el capítol més increïble de la història de la Humanitat. Per Ordre Governamental Oficial se'm va encarregar ser el narrador de l'odissea de la nostra espècie. Una odissea que pot dividir-se en tres grans etapes: el final del planeta mare, el llarg èxode per l'espai i el feliç descobriment d'un món capaç d'albergar els cent milions de supervivents.

Tractaré de transcriure aquests fets de forma abreujada però amb el rigor necessari, amb la intenció que tothom que llegeixi aquestes pàgines, s'adoni dels sofriments dels seus progenitors per tal de subsistir en un coratjós enfrontament contra les lleis de l'evolució. I, ahora, que les esmentades penalitats serveixin de lliçó i que les futures generacions no caiguin en els mateixos errors comesos pels seus antecessors.

Però comencem d'una vegada i en ordre cronològic...

Després de milers d'anys d'història passant per les diferents etapes evolutives que comprenen des de l'Edat de Pedra fins l'Era Atòmica, l'home va comprendre el greu problema que amenaçava la seva supervivència i va concentrar tots els seus esforços a la recerca de solucions que li permetessin continuar el seu domini del planeta. La Humanitat, cal dir-ho, havia aconseguit un elevat nivell tecnològic i disposava d'un sofisticat potencial bèl·lic capaç d'anihilar-los si era utilitzat de forma irresponsable. Una guerra termonuclear i les conseqüències posteriors haurien acabat totalment amb la civilització. La gravetat del perill despertà fermes sentiments de solidaritat per sort de l'espècie. Llavors, poc importaven les passions, objectius, interessos particulars... ja que l'extinció afectava per igual totes les ètnies humanes. El futur de la raça estava en joc i calia vetllar per ell. Al Cosmos cap ésser viu té assegurada la subsistència; qualsevol espècie, intel·ligent o irracional acaba per extingir-se al finalitzar el seu cicle vital. Sense cap mena de dubte, l'home havia ideat la tecnologia necessària per a la seva pròpia autodestrucció. Tot i això, la Humanitat reaccionà a temps d'evitar la catàstrofe, mentre encara conservava el privilegi de controlar el seu futur, perquè llavors va comprendre que per a què existeixi un futur cal obrar sàviament en el present. El bon seny s'imposà. D'aleshores ençà, es va actuar de manera correcta per mantenir els drets inalienables de les persones, entre els quals es compten la vida, la llibertat i l'esperança d'un demà més prometedor.

Anys després, en ple període de l'energia nuclear, oblidades ja les diferències polítiques entre les nacions, que tantes morts ocasionaren en els conflictes bèl·lics del segle anterior, el planeta se submergí en una prolongada etapa de pau, coneguda pel nom d'«era de la tranquil·litat», a causa dels nombrosos convenis i pactes d'aliança que van estrènyer els llaços d'amistat i cooperació entre els diferents països del món.

Durant la primera dècada del segle XXII, aquests acords van adquirir el seu màxim esplendor, van desaparèixer les fronteres, les barreres idiomàtiques, religioses i racials... S'oblidaren els vells rancors en benefici del comú destí de l'espècie. Va néixer, així, una superpotència que abastava la totalitat de les terres dels continents. El Govern s'installà

Èxode

en una ultramoderna ciutat, expressament construïda per a tal finalitat, anomenada «Unitat».

Els avenços mèdics van permetre una major longevitat. Els descobriments tècnics van contribuir al benestar social de la població. Els revolucionaris avenços cibernètics donaren origen a una vasta gamma d'androides que ben aviat passaren a ocupar-se de les feines més àrdues o ingrates de la societat, mentre que les tasques senzilles o les que requerien un esforç mínim eren realitzades per especialistes humans. Amb tot això, la qualitat de vida millorà de forma considerable. S'iniciaren reformes sobre les zones verdes, augmentant la superfície destinada a parcs i jardins, mentre que les repoblacions forestals van aturar l'alt grau de contaminació ambiental ja existent. Les alarmants xifres de creixement demogràfic foren eliminades per un rigorós control de natalitat. Cada família disposava d'autorització per engendrar només dos fills, mesura amb la qual el nombre d'individus del gènere humà va romandre gairebé invariable, tot i que existien clàusules per a casos excepcionals segons les quals, a alguns subjectes, atenent el seu nivell a l'escala social i als mèrits obtinguts per la seva feina envers la comunitat, se'ls concedia el privilegi de disposar fins a tres descendents.

El desenvolupament aconseguit en bioenginyeria va convertir els oceans en la reserva alimentària de la Humanitat. Va començar amb la producció massiva d'algues. Tot seguit, enormes vaixells-factoria s'encarregaren del processament i de la conservació del plàncton i d'altres cultius marins després de sotmetre'ls a una acurada desinfecció degut a la contaminació dels residus abocats al mar. Posteriorment, l'enginyeria genètica va permetre fabricar éssers humanoides adaptats al medi marí i capaços de viure sota l'aigua. Es tractava d'una raça artificial dotada de brànquies, amb abundant greix subcutani per resistir les baixes temperatures i membranes interdigitals per facilitar les tasques de natació. Ells eren els encarregats de fertilitzar els cultius submarins, imprescindibles no sols per a les colònies aquàtiques, sinó també per a la resta de la població mundial que residia a la superfície del planeta. S'iniciaren els processos d'hivernació com a sistema per a combatre la por atàvica a la malaltia i a la mort. El nombre de voluntaris a l'esmentat procediment criogènic va augmentar paulatinament, disposats a esperar en estat de

congelació els futurs avenços de la medicina abans que suportar el terrible trauma al patir una malaltia sense esperances de guariment.

El lleure es combatia mitjançant cintes programades amb experiències que englobaven visió, so, tacte, olor i olfacte. El desenvolupament cerebral es completà amb els progressos en la transmissió sensorial i l'aprenentatge basat en l'espectacular ciència de l'holografia. Les grans corporacions multinacionals van estendre les operacions comercials fins el punt que algunes companyies superaven el producte nacional brut de molts països que antany existien. La millora de les telecomunicacions afavoria el control econòmic de les grans empreses.

En matèria espacial es van enviar expedicions als planetes veïns, demostrant-se l'atzia hipòtesi de la seva inhabitalitat, sostinguda pels científics des de feia un parell de segles. Els esforços per arribar més lluny, franquejant el Sistema, hagueren de suspendre's per dos motius fonamentals. En primer lloc per la despesa econòmica que suposaven aquests viatges espacials i sobretot com a conseqüència del fracàs del «Projecte Omega» al topar la nau pionera amb un meteorit i desintegrar-se a l'acte. Aquest desgraciat incident provocà gran consternació al món i, lentament, la desmoralització començà a fer efecte en l'ànim de la gent.

Però els problemes no acostumen a anar sols. I a mitjans del segle XXII, tot i la controlada devastació forestal i l'increment de les repoblacions dels boscos, grans mareas cobriren extenses regions del planeta. Era la tràgica conseqüència de «l'efecte hivernacle» que els científics ja havien augurat anys enrere. L'explotació abusiva de combustibles fòssils produí una excessiva acumulació de diòxid de carboni a les capes altes de l'atmosfera, que provocà una lenta però inexorable elevació de la temperatura amb la consegüent fosa de la major part dels casquets polars. Van començar les inundacions i tot i que l'home tractà de defensar-se de l'empenta de les aigües amb colossals murs de contenció i dics prefabricats, moltes ciutats costaneres, així com gran part de les zones baixes del planeta, van quedar sepultades sota el mar.

La situació es va agreujar amb l'apressant necessitat de recursos energètics. Savis, científics i els més prestigiosos investigadors de tots els camps del saber van celebrar freqüents reunions per tal de trobar solucions a la manca de matèria primera. Els intents per reparar la crisi foren

endebades, a jutjar pels nuls resultats pràctics dels seus estudis, informes i projectes. Es desenvolupà en extrem l'energia solar, però alguns condicionants com eren la dinàmica o la distància a l'astre rei van impedir la seva utilització pels vehicles antigrauatoris, sucedanis dels antics automòbils. Tot i que aquesta energia es va utilitzar de manera exhaustiva mitjançant plaques solars per cobrir els usos domèstics.

A finals de segle, s'esgotaren els jaciments carbonífers. Les bosses de gas amb prou feines cobrien les demandes dels consumidors. Poc després, en el paroxisme de les circumstàncies, s'extingiren les minses reserves de petroli. L'absència d'aquests elements produí una alarmant i dramàtica situació. Els vehicles de transport públic i els privats, mancats de carburant, quedaren immòbils. Les tropes de seguretat van haver de fer servir la força i la contundència contra els avalotadors amotinats i àdhuc contra els pseudoprofetes que enunciaven la imminent arribada del dia del Judici Final. En qualsevol nivell de l'escala social sorgien indignats ciutadans que protestaven per la manca de previsió del Govern Central. La catàstrofe semblava imminent.

Mantingut el sentit comú i sostenint com a bandera el lema: «l'esperança és l'últim que es perd», les autoritats van ordenar infinitats de prospeccions en tots els mars i oceans del món, els seus equips remogueren milions de tones de terra, es van excavar noves galeries a les ja abandonades mines, es perforà el sòl en busca de vestigis de qualsevol font d'energia capaç de pal·liar el greu estat d'emergència que es vivia aleshores. Però tot fou inútil. Les riqueses minerals, antany enterrades en el subsòl, havien estat ja extretes i consumides. Al mantell del planeta només restava sorra i roca inservibles.

En tan penosa realitat es debatia la comunitat mundial quan la nau espacial «Supernova», al retorn de la seva missió exploradora sobre els planetes veïns i els seus satèl·lits circumdants, va dur el desconegut mineral, batejat amb el nom d'«uranita» en virtut del lloc de la seva procedència. Sotmesa a diverses proves preliminars, la «uranita» aportà noves esperances de supervivència. Al cap d'algunes setmanes, una comissió de científics encapçalada pel famós professor Brenner, va obtenir resultats sorprenents amb els seus treballs d'investigació sobre l'estructura molecular d'aquest mineral. Les seves propietats energètiques foren

aplicades de seguida a la cinètica dels cossos. De manera gradual van començar a arribar grans quantitats d'«uranita». La societat s'havia salvat de l'hecatombe, que segurament hagués desembocat en la barbàrie i el salvatgisme. El problema del desplaçament restà aleshores subsanat. La utilització d'«uranita» es va estendre a tots els camps de la ciència i es va aplicar a les necessitats dels consumidors... La normalitat va tornar al planeta.

A continuació tot eren flors i violes, una generació sencera de filòsofs aventurà un prometedor futur per a la raça humana. Efectivament, l'odissea de l'espai havia començat. Estimulat per l'èxit obtingut, l'equip del professor Brenner, va prosseguir els experiments sobre la capacitat de propulsió de les partícules iòniques de l'esmentada «uranita». Els seus descobriments van ser immediatament aplicats al camp de l'astronàutica i els reduïts i estilitzats coets espacials van donar pas a voluminoses astronaus capaces de desplaçar-se pel buit a enormes velocitats. Un lustre després, multitud d'ingenis solcaven els vast infinit. L'home traspassà el límit del Sistema i s'endinsà en la galàxia en busca de nous hàbitats on establir-se, ja que el seu món d'origen agonitzava i era incapaç d'aportar la suficient saba energètica. Tard o d'hora l'espècie humana havia d'abandonar el planeta-llar per traslladar-se massivament a d'altres refugis escampats entre les estrelles.

Portats per l'incommensurable afany cognoscitiu de l'espècie s'installaren petites colònies en els móns recentment descoberts malgrat la desolació ambiental i regnar les pitjors condicions de vida. Es van fundar laboratoris biològics experimentals en llocs on l'enrurada atmosfera obligava a utilitzar constantment el vestit espacial. En alguns asteroides es van ubicar hivernacles de cultius hidropònics i factories d'aliments sintètics, rics en proteïnes i vitamines. Es construïren estacions de trànsit, de rotació contínua sobre el seu eix central, on les naus s'aturaven a proveir-se de combustible i on les tripulacions podien trobar les diversions o els entreteniments més sofisticats. Sovint, intrèpids aventurers, a bord de tota classe de naus s'allunyaven cap al desconegut, entre un eixam de sols i planetoides misteriosos. Constituïa el desesperat intent dels audaçs de trobar un lloc capaç d'albergar l'excedent de població del planeta-mare, després que al principi del segle XXIII fossin ja abo-

lides les rigoroses mesures sobre el control de natalitat. Molts d'aquells valents i atrevits capitans perien en el seu encomiable afany, perduts en la immensitat de l'infinit o víctimes d'algun remot perill. Sens dubte, els pocs afortunats que retornaven, gairebé sempre eren portadors de desalentadores notícies: només havien trobat llocs inadequats per a la vida humana. Després de més d'un centenar d'expedicions es va arribar a la conclusió que tots els móns eren exactament iguals, és a dir, inhòspits.

Llavors aparegué un curiós fenomen que normalment es dona en persones sotmeses a esforços comparables als dels astronautes. Entre les famílies de bussos, pilots d'avions, etc., predomina de forma clara el nombre de filles davant el de barons. El motiu són els bruscos canvis de pressió i la radiació còsmica. Aquestes sobrecàrregues influeixen en la producció d'espermatozoides. La quantitat de cromosomes, anomenats X, amb què s'engendren nenes, s'incrementa perquè són més resistents que els seus homòlegs masculins, els cromosomes Y. Aquest efecte es produí també sobre els colons de les estacions espacials i la civilització començà a canviar ja que les dones ben aviat es van veure en clara majoria.

Els filòsofs s'havien equivocat en els seus auspicis massa optimistes. Les profecies no es compliren ni es complirien perquè el prometedor futur de l'espècie humana no arribaria mai. Ningú desitjava viatjar a l'espai, ni tan sols estimulats per les ingents recompenses que el Govern oferia als voluntaris. Cap home dintre dels seus cabals, arriscava la seva descendència masculina per la fortuna promesa i, com a conseqüència, la vida al planeta es degenerà en progressió geomètrica.

La situació s'agreujà amb l'arribada d'una estranya radiació que alterava el mecanisme de reproducció femení. Un mal que s'estengué ràpidament arreu del món i que ben aviat fou endèmic. Aquesta malaltia, catalogada en medicina amb el nom de síndrome de Turner, es caracteritzava per l'absència de cromosomes Y. La seva fórmula era XO. Les dones presentaven disgenècia ovàrica, amb hipoplàsia d'elements germinals. La població mundial descendí alarmantment en qüestió d'anys. A penes transcorregueren algunes generacions des de la seva aparició, quan l'índex de natalitat havia disminuït ja al 20%, referint-se l'esmentada xifra als naixements sans, sense cap símptoma del fatídic síndro-

me... Va haver de buscar-se una solució amb caràcter d'emergència. I així, prèvia consulta als científics, els polítics optaren per l'èxode massiu del poble cap a algun remot lloc de l'espai que fos un xic més acollidor que el llavors hostil planeta natal. Van sotmetre la seva decisió a referèndum popular. Però la Humanitat no tenia cap altra alternativa: emigrava aviat o desapareixeria per sempre, víctima de les degenerants conseqüències de l'estrany trastorn genètic. Com calia esperar, la votació va resultar unànime, però portar-la a la pràctica requeria un enorme compromís laboral.

Però abandonar el planeta no era una tasca gaire senzilla. En realitat, resultava una empresa prou complicada, donat que per a construir una nau amb capacitat per a cent milions d'éssers humans, necessitarien una immensa quantitat de mitjans i materials per edificar un hàbitat de la mida d'un planetoide, capaç, a més a més, de desplaçar-se per l'espai cap a móns més hospitalaris.

Tothom es posà mans a l'obra amb gran entusiasme. Cadascú va contribuir en la mesura de les seves possibilitats. Però ningú va escamotejar esforços donat que la supervivència de l'espècie depenia d'això. Homes, dones, vells i nens treballaven amb afany en un minuciós i detallat programa elaborat pel Govern i supervisat per especialistes. A base de sang, suor i llàgrimes, la megalòpolis que s'erigia en el buit, seguint una òrbita geoestacionària, va començar a adquirir forma esfèrica. Es va recobrir la macroestructura del fusellatge exterior amb un blindatge sòlid. Després d'acabar la cuirassa interna s'aixecaren els habitatges, magatzems, tallers, granges, hivernacles, etc. Una dècada més tard, l'«Estrella Errant», la més sofisticada obra d'enginyeria realitzada per mans humanes en tota la seva llarga història, estava acabada i a punt per emprendre el viatge. Els preparatius van durar setmanes senceres. Es carregaren queviures, llavors, matèria primera, maquinària d'alta tecnologia, es van sembrar cultius hidropònics, s'accionaren els sistemes operatius i els de reciclatge automàtics... Finalment, els cent milions de supervivents van pujar a bord mitjançant vehicles orbitadors que realitzaven el trajecte d'anada i tornada en qüestió d'hores. Així va arribar l'hora «zero». L'«Estrella Errant», una gegantina nau-món amb una superfície de 130.000 km², un volum aproximat de 4,5 milions de km³, una potència ofensiva infinites vegades superior a la de qualsevol creuer de combat de l'Armada Sideral i

Èxode

un passatge de cent milions de persones, estava disposada per començar una proesa que ratllava l'epopeia, és a dir, l'èxode de la Humanitat cap a un món nou.

Després d'un emotiu discurs del president del Govern, es va donar per fi l'ordre de partida. L'«Estrella Errant» inicià el seu periple espacial accelerant gradualment. La seva trajectòria obeïa al rumb computeritzat per les coordenades de vol. Al sortir del Sistema Solar local, la nau semblava un raig de llum creuant entre miríades d'estrelles. Les enormes distàncies siderals exigien grans velocitats per a ser travessades, però la increïble potència desenvolupada pels reactors d'«uranita» del navili inter-estel·lar li van permetre assolir aviat la perifèria galàctica i allunyar-se cap a les galàxies veïnes.

Vam visitar planetes obscurs i gelats, el cel dels quals no era més que un etern firmament negre, planetes gasosos d'atmosfera verinosa, planetes de lava solidificada amb una temperatura tòrrida en l'interminable període diürn, planetes on les tempestes de vent, sorra i sofre eren constants...

Vam estudiar els habitants de móns petits, d'escassa força de gravetat, els quals, en termes generals, responien al següent patró: criatures lleugeres i esveltes, de feixucs reflexos, extremitats amb diverses articulacions, amb dits convertits en tentacles acabats en terminacions nervioses i peus adaptats al terreny. Així, per exemple, en llocs desèrtics, els aborígens tenien peus plans i triangulars per a suportar millor el pes del cos. A més, els seus ulls havien evolucionat cap a petites obertures que impedièren rebre una excessiva radiació solar, mentre que captaven els raigs infrarojos durant la nit per distingir els éssers de la mateixa espècie pel calor irradiat. I posseïen orelles còniques i retràctils, capaces de moure's independentment per evitar les tempestes de pols. Observàrem curiosos éssers de doble pell, una externa còrnia i impermeable i una altra interior rica en vasos sanguinis, amb un espai intermedi que podien inflar o desinflar a voluntat, segons la temperatura ambiental. De la mateixa manera, vam poder contemplar organismes que utilitzaven pseudòpodes per a obtenir aliments, éssers que sobreviuen en atmosferes carregades d'àcid sulfúric, espècimens d'algues que es desenvolupaven davall de mars d'hidrogen líquid... L'univers sencer està ple de sorpreses, amb formes de vida que evo-

lucionen en les més variades condicions vitals i també en inversemblants circumstàncies.

Després d'un viatge que es va allargar durant anys i en el qual vam recórrer milions de parsecs, vam penetrar en un eixam galàctic de gran densitat d'estrelles. Finalment l'«Estrella Errant» arribà a un remot sistema solar d'una galàxia el·líptica situat a uns trenta mil anys llum del centre. Un rere l'altre els planetes que giraven entorn a un sol groguenc, foren descartats al no reunir condicions d'habitabilitat. Tot i això, al revisar per enèsima vegada l'anàlisi sobre el tercer món, els processadors del macroordinador central van dictaminar que factors tan essencials com poden ser la gravetat i la composició atmosfèrica coincidien amb el patró del nostre planeta d'origen. La notícia produí una ona d'eufòria entre els tripulants i tècnics. En qüestió d'hores la nau sencera participava de l'entusiasme pel descobriment. Després de tan llarg i penós periple, al final havíem trobat un lloc on viure en pau i harmonia per a tota la Humanitat que viatjava a bord de l'«Estrella Errant». Pel valor demostrat davant la greu amenaça d'extinció i els perills d'un èxode espacial sense rumb, l'espècie humana es mereixia el premi de la supervivència, doncs amb el seu sofriment s'havia guanyat la possibilitat de disposar d'una segona oportunitat per gaudir d'un futur millor. Sí, necessitàvem aquell hàbitat per recuperar la fertilitat i oferir als nostres descendents garanties de subsistir. Amb aquella troballa, la raça humana tindria esperances de continuar el seu cicle vital.

Llavors, per sorpresa de tots, l'anàlisi espectrogràfic demostrà l'existència de vida com a resultat de l'evolució de determinats organismes primaris. Immediatament, es van connectar les pantalles d'invisibilitat, basats en camps magnètics per no alarmar els éssers alienígenes amb l'angoixant presència de la nostra gegantina nau. Per posteriors investigacions, es comprovà que aquell planeta estava poblat d'aborígens antropoides bastant semblants anatòmicament a nosaltres. Els científics van fer pública la teoria que els esmentats éssers per força havien de pertànyer a una estranya rama del filum humanoide, és a dir, a l'estirp humana. Suposaven que la coincidència fisonòmica i fisiològica era deguda a la hipòtesi que la naturalesa aporta sempre les mateixes solucions per als mateixos problemes. O com acostumen a dir els biòlegs: «la necessitat crea

l'òrgan». El cert és que les criatures en qüestió tenien cap, tronc, dues extremitats superiors i dues inferiors, similars sentits auditiu, olfactiu i visual, però el més curiós del cas és que també eren intel·ligents. Encara que cal reconèixer que la seva civilització encara es trobava en un nivell rudimentari segons l'escala galàctica. La seva tecnologia es limitava al motor de reacció, les energies renovables gairebé s'utilitzaven, no s'adonaven de la greu contaminació del medi ambient, la riquesa estava força mal distribuïda, la fam afectava a gran part de la població, les guerres fuetejaven diversos continents... però el pitjor de tot resultava que els milions d'éssers que albergava el planeta, es trobaven dividits per una peculiar idiosincràsia, ja que en cada país bullien els regionalismes, cada regió contenia rivalitats entre pobles veïns i cada poble mantenia la seva tara d'enveges i conflictes entre famílies. Fins i tot les famílies se separaven per rancors personals.

Es van capturar d'amagatotis dotzenes de nadius per al seu estudi comparatiu i s'arribà a la conclusió que la convivència entre ambdues races resultaria del tot impossible. Per tant, es va decidir el sistemàtic extermini abans d'ocupar el seu hàbitat. Petites naus d'exploració van dur a terme la fastigosa feina d'anihilació mitjançant un gas neuroparalitzant que suspenia les funcions vitals i tot seguit es va fumigar el planeta amb una substància corrosiva que atacava només a aquells organismes biològics. Així va desaparèixer tot vestigi de la civilització anterior. Després de la lògica quarantena, vam ocupar aquest món anomenat «Terra» pels seus antics habitants, degut segurament a l'abundància d'aquest element sobre la seva escorça.

Oblidava referir el motiu que ens impulsà al genocidi! La nostra raça no pot ser qualificada com a depredadora còsmica, sinó que cal preguntar-se: com havíem de conviure amb criatures de tan horrible pigmentació? Pot algú imaginar-se la coexistència pacífica amb aquests homes, perquè, en definitiva, també eren homes, però d'un repugnant color rosat?

Evidentment que no! Ningú amb una mica de seny concebria la combinació de totes dues races. Per aquesta irrefutable raó vam considerar necessària la mesura d'alliberar les nostres belles generacions de nens verds de conviure i suportar l'odiós aspecte enrossit d'aquells abominables éssers nadius.

